

Arrest

nr. 88 359 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn van Bagdad meer bepaald van de wijk al Shaab, over de Irakese nationaliteit te beschikken en een soennitische moslim te zijn. In 2006 verlieten u en uw familie Irak omwille van problemen met de familie van de echtgenoot van uw zus. De escalatie van de Syrische opstand en de verslechterde veiligheidssituatie dientengevolge, maakte dat u op 10 maart 2012 terugkeerde naar Bagdad. U trok in bij uw schoonfamilie in de Fadil wijk. Op 20 april 2012 werd u en uw echtgenoot bij een nachtelijke inval in de ouderlijke woning meegenomen door leden van de Irakese nationale garde. Met nog 4 andere mannen uit de straat werden u en uw echtgenoot

overgebracht naar een detentiecentrum in een voor u onbekende omgeving. Tijdens uw detentie werd u ondervraagd over uw verblijf in Syrië, wie u en uw echtgenoot daar ontmoet hadden en met welke organisaties jullie contacten onderhielden. Tijdens uw detentie werd u verkracht. Na vijf dagen werd u vrijgelaten. U werd door uw bewakers in een auto naar een afgelegen plek in de wijk Khadamiya gebracht. Daar nam u een taxi naar de woning van uw schoonouders in de al Fadil wijk. Twee dagen na uw vrijlating bezocht u met uw schoonmoeder een arts. Nog diezelfde dag verhuisde u met uw twee kinderen naar een oom in de wijk al Husseinia daar uw schoonfamilie uw veiligheid niet kon garanderen. Daar de al Husseinia wijk in de buurt gelegen is van de wijk al Shaab alwaar familie van uw ex-schoonbroer woonachtig is, vreesde uw oom dat u mogelijks problemen zou kunnen krijgen met deze familie ingeval zij er achter zouden komen dat u in Bagdad verbleef. Uw oom vond het dan ook wijselijk dat u Irak zou verlaten. Op 14 juli 2012 nam u samen met uw kinderen het vliegtuig op de internationale luchthaven van Bagdad naar een voor u onbekende bestemming. U reisde met uw eigen paspoort. Tijdens uw transit ontving u van de smokkelaar een ander vervalst paspoort waarmee u naar België reisde. Op 15 juli 2012 kwam u in België aan en gaf u aan de Belgische luchtvaartautoriteit te kennen nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de identiteitskaarten van uw kinderen, een kopie van een medisch attest, een kopie van een echtscheidingsakte van uw zus, een kopie van een aangifte van ontvoering van uw oom F. (...), een kopie van een overlijdensakte van uw oom H. (...), een kopie van een uittreksel van de overlijdensakte van uw oom I. (...), een kopie van de overlijdensaktes van uw twee schoonbroers en tenslotte een kopie van een attest van vermissing van uw oom F. (...).

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooraleerst dient met betrekking tot de vrees die u stelt te koesteren vanwege de Irakese autoriteit opmerkt te worden dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de door u vooropgestelde detentie op 20 april 2012.

Het wekt immers verbazing vast te stellen dat u met uw eigen paspoort op officiële wijze Irak heeft verlaten (CGVS 27/07/2012, p. 9). Verschillende malen tijdens het gehoor merkte u op dat u vermoedde dat het verblijf van u en uw man in Syrië ten grondslag lag aan uw arrestatie. De autoriteiten konden uw verblijf in Syrië, afleiden uit uw paspoort (CGVS 27/07/2012; CGVS 02/08/2012, p. 6). Voorts gaf u aan dat u na de detentie vreesde dat er u nogmaals naar uw paspoort werd gevraagd en u wederom zou worden opgepakt. Deze angst uitte zich onder meer 's nachts in nachtmerries (CGVS 02/08/2012, p. 14). U vervolgens gevraagd hoe deze door u vooropgestelde angst zich verhoudt met het feit dat u met uw eigen paspoort het land verliet, geeft u in eerste instantie geen antwoord. U nogmaals de vraag gesteld, betoogde u dat u zeker genoeg was van u zelf om met uw eigen paspoort de Irakese autoriteiten aan de grens te trotseren (CGVS 02/08/2012, p. 14). Niet alleen strookt uw handelen ter zake niet met de subjectieve vrees die u stelde te koesteren. Evenmin blijkt uit bovenstaande dat u de Irakese autoriteiten enige belangstelling voor u hadden daar u zonder problemen het land kon verlaten. Vervolgens moet worden opgemerkt dat u met betrekking tot de door u vooropgestelde detentie inconsistente en on samenhangende verklaringen heeft afgelegd, die verder afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid ter zake. Zo is het merkwaardig te moeten constateren dat u geen idee heeft welke andere personen die woonachtig waren in de straat van uw schoonouders, samen met u zouden zijn opgepakt (CGVS 02/08/2012, p.8). Het ligt toch in de lijn der verwachtingen dat uw schoonouders contact zouden hebben gezocht met de andere getroffen families teneinde eventueel meer inzicht te krijgen in de achterliggende reden van het optreden van Irakese autoriteit. U nogmaals gevraagd waarom uw schoonouders geen contact namen met de andere families in de straat (CGVS 02/08/2012, p. 7 – 8), past u uw antwoord aan en stelt u dat uw schoonmoeder samen met de moeder van de andere jongens trachtten te achterhalen waar hun zonen werden vastgehouden (CGVS 02/08/2012, p. 8). Niet alleen zijn uw verklaringen weinig consistent, indien uw schoonmoeder effectief contact zou hebben gezocht met de andere moeders, mag het toch wel bijzonder werkwaardig worden genoemd dat u geen idee heeft over de identiteit van uw medearrestanten, temeer gezien uw echtgenoot nog steeds in hechtenis zou zijn, komt het feit dat zich klaarblijkelijk niet eens heeft geïnformeerd bij uw schoonouders naar de identiteit van uw medearrestanten, weinig overtuigend over. Uw passieve houding doet dan ook afbreuk aan de waarachtigheid van de door u vooropgestelde feiten.

Ook met betrekking tot wanneer u voor het eerst zou zijn verhoord tijdens uw detentie legt u inconsistente verklaringen af. Zo betoogde u tijdens het tweede gehoor onmiddellijk na uw arrestatie

en aankomst in het detentiecentrum te zijn verhoord (CGVS 02/08/2012, p. 9). Tijdens uw eerste gehoor verklaarde in de ochtend die volgde op de nachtelijke arrestatie te zijn verhoord (CGVS 27/07/2012, p. 8). Weinig gelijklopend zijn ook uw verklaringen met betrekking tot de arrestatie zelf. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u uw echtgenoot voor het laatst zou hebben gezien toen u werd gearresteerd in de wijk. Daar jullie niet samen werden weggevoerd ging u er van uit dat uw man niet in dezelfde gevangenis zou zijn ondergebracht als u (CGVS 27/07/2012, p. 12). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat u en uw echtgenoot als ook de 4 andere arrestanten in dezelfde auto werden weggevoerd, dat jullie allemaal op dezelfde plek moesten uitstappen en dat jullie op de plek waar u werd vastgehouden van elkaar werden gescheiden (CGVS 02/08/2012, p. 8). Ook deze verklaringen zijn als weinig consistent te kwalificeren. Dit gaat ook op voor uw verklaringen met betrekking tot de pogingen die uw schoonfamilie zouden hebben ondernomen om te achterhalen wat er met hun zoon zou kunnen zijn gebeurd. U verklaarde dat uw schoonmoeder en haar zus de gevangenis van Abu Graib en Khadhimiya zouden hebben bezocht teneinde meer te weten te komen over het lot van uw echtgenoot. U gevraagd welke andere stappen zij sedert de arrestatie in april 2012 nog zouden hebben ondernomen, verklaarde u dat het hier bij gebleven was (CGVS 27/07/2012, p. 18). Het is dan ook opmerkelijk te moeten constateren dat u tijdens uw tweede gehoor beweert dat zij alle grote detentiecentra zouden hebben bezocht in Bagdad als ook politiebureaus en lijkschouwingshuizen. U geconfronteerd met het feit dat u van deze zoekacties eerder geen melding heeft gemaakt, stelt dat u dit na het gehoor van 27 juli 2012 zou hebben vernomen van uw schoonouders (CGVS 02/08/2012, p. 14). Dit is toch wel een opvallende uitleg. Hoe het ook zij, terzake is het vervolgens weinig overtuigend te noemen dat u, gevraagd welke grote detentiecentra er zijn in Bagdad, hier geen antwoord op kan geven (CGVS 02/08/2012, p. 15). Wederom geeft u blijk niet bijzonder veel interesse aan de dag te leggen voor de zoektocht naar uw echtgenoot, wat verder de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten ondermijnt. Bijkomstig dient nog te worden opgemerkt dat uw verklaring als zou uw schoonbroer niet betrokken zijn bij de zoektocht naar echtgenoot omdat hij moest werken en voor de kinderen moest zorgen, niet strookt met de ernstige feiten waar uw schoonfamilie reeds slachtoffer van zou zijn geweest en die u thans ook inroept.

Aangaande de eventuele motieven die schuil zouden gaan achter de door u vooropgestelde aanhouding, kan u evenmin overtuigen. U weet niet waarom u en uw echtgenoot werden gearresteerd en heeft hierover slechts vermoedens. Een van de mogelijke redenen zou zijn dat uw schoonfamilie Baathisten waren. Er dient te worden opgemerkt dat u niet overtuigt dat uw schoonfamilie in de negatieve belangstelling zou hebben gestaan van de Irakese autoriteiten omwille van hun Baath – lidmaatschap. Zo is het in dit verband opmerkelijk te moeten vaststellen dat uw schoonvader, die de graad van adû firqa' (lid van een groep) zou hebben gehad in de Baath partij thans zonder enig probleem woonachtig is in de wijk al Fadil terwijl zijn zonen dientengevolge de Baath affiliatie van hun vader zouden worden vermoord en vervolgd (CGVS 27/07/2012, p. 7). U verklaarde voorts zelf niet zeker te zijn dat uw schoonbroers zouden zijn omgebracht omwille van het verleden van hun vader. Ali werd in 2007 in de hoogtijdagen van de sektarische strijd in Bagdad, in Bab al Mouadham in het hoofd geschoten, terwijl Mohamed zou zijn opgepakt tijdens een algemene arrestatiegolf in 2011 en niet meer levend zou zijn teruggekeerd (CGVS 27/07/2012, p. 16). Bovendien dient te worden gesteld dat indien uw schoonfamilie effectief door de huidige Irakese autoriteiten zouden worden gevisieerd, het toch merkwaardig mag worden genoemd dat u en uw gezin desalniettemin bij hen introkken na jullie terugkeer uit Syrië temeer daar u familieleden heeft die elders in Bagdad en Irak woonachtig zijn (CGVS 27/07/2012, p. 6). U overtuigt dan ook niet dat er dientengevolge het verleden van uw echtgenoot als ook van uw schoonfamilie, in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging vanwege de Irakese autoriteiten.

Met betrekking tot de achterliggende reden van de door u vooropgestelde arrestatie van u en uw echtgenoot, stelde u voorts dat arrestaties vaak werden uitgevoerd als een reactie op bomaanslagen door hoofdzakelijk soennitische milities (CGVS 02/08/2012, p. 6). Opmerkelijk is in dit verband dan ook te moeten constateren dat u, de door u vooropgestelde arrestatie van u en uw echtgenoot, niet in verband brengt met de bomaanslagen die Bagdad een dag eerder hebben getroffen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er op 19 april 2012 in Bagdad 3 autobommen tot ontploffing werden gebracht als ook twee bermbommen en er een zelfmoordaanslag werd gepleegd waarbij 15 mensen omkwamen en 61 mensen gewond raakten. U bent evenwel niet op de hoogte van deze aanslag (CGVS 02/08/2012, p. 7). U met deze onsamenvatting geconfronteerd, antwoordt eerst niet op de vraag om vervolgens te stellen dat u sinds uw verkrachting last heeft van uw geheugen. U geeft van deze bewering doorheen het gehoor echter geen blijk. U legt evenmin een medische document voor dat dit attesteert waardoor uw bewering moeilijk kan worden aangenomen. Gezien u verklaarde slechts vermoedens te hebben waarom jullie werden gearresteerd als ook het feit dat u zelf het verband legt tussen arrestatiegolven

door de autoriteiten en aanslagen, kan deze omissie bijgevolg als een frappant gegeven worden beschouwd.

Volledigheidshalve dient te worden aangestipt dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de plaatsgevonden verkrachting tijdens uw detentie bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS. Geenszins wordt het feit dat u de verkrachting niet heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken u tegengeworpen. Echter, uw uitleg, wanneer u werd gevraagd waarom u dit niet ter sprake bracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wekt wel verbazing. U verklaart dit immers wel te hebben verklaard ten overstaan van ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS 27/07/2012, p.17). Gezien de ernst van de feiten is het weinig aannemelijk dat dit niet zou zijn genoteerd. Ook het medische document dat werd opgesteld twee dagen na de door u vooropgestelde verkrachting, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van dit ernstige incident. Het wekt toch verbazing dat u ten gevolge van een verkrachting een verstoorde hormoonhuishouding zou hebben gekregen en dat deze diagnose twee dagen volgend op de verkrachting zou kunnen worden gesteld. Bovendien verklaarde u reeds voor de ingeroepen feiten, problemen te hebben gehad met uw hormoonhuishouding (CGVS 27/07/2012, p. 15).

Op basis van voorafgaande kan dan ook worden betoogd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw detentie op 20 april 2012 en de verkrachting tijdens uw detentie zou hebben plaatsgevonden. Gezien u geen andere feiten inroept, overtuigt u dan ook niet dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zou zijn in de zin van de Conventie van Genève vanwege de Irakese autoriteiten. Evenmin maakt u aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert vanwege de familie van uw ex-schoonbroer.

Vooraleerst dient te worden opgemerkt dat u sedert uw terugkeer naar Irak in maart 2012 tot aan uw vertrek in juli, geen enkele indicatie heeft gekregen dat de familie van uw ex-schoonbroer naar u op zoek zou zijn (CGVS 27/07/2012, p. 21). Wel stelt u dat er sinds uw vertrek naar Syrië in 2006, inmiddels twee ooms langs vaderskant zouden zijn vermoord en een oom zou zijn ontvoerd door de familie van uw ex-schoonbroer. U gevraagd welke aanwijzingen men hiertoe had dat zij effectief werden omgebracht omwille van de problemen met betrekking tot uw zus, stelt u dat u zich slechts op vermoedens baseert (CGVS 27/07/2012, p. 19 -20). Naast het feit dat u geen concrete indicaties voorlegt die zouden kunnen wijzen op een vervolging in vluchteling rechterlijke zin, is het feit dat u bij uw oom introk die woonachtig is in de wijk al Husseynia, gelegen naast al Shaab waar de familie van uw ex-schoonbroer woont, eveneens een contra-indicatie voor de door u vooropgestelde vrees. Zoals reeds eerder betoogd waren er nog andere familieleden woonachtig in Bagdad, waaronder een tante in Karrada, waardoor moeilijk kan worden ingezien waarom u aldaar geen veiliger onderkomen zocht (CGVS 27/07/2012, p. 6). Volledigheidshalve dient in dit verband nog te worden opgemerkt dat u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u ook in Syrië problemen zou hebben gehad met de familie van uw ex-schoonbroer. Daar u geenszins blij gaf dat er zich ook in Syrië problemen zouden hebben voorgedaan, werd u geconfronteerd met uw verklaring ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde zulks nooit te hebben gesteld en u wijt de voorliggende inconsistentie aan de tolk die geen Irakees zou zijn geweest (CGVS 27/07/2012, p.21). Gezien u in dezelfde verklaring heeft bevestigd dat na nalezen alles correct werd bevonden, kan uw uitleg moeilijk worden weerhouden. Voorliggende inconsistente antwoorden doen ook voor wat betreft de door u opgeworpen problemen met uw schoonfamilie, twijfelen aan uw geloofwaardigheid.

Uit wat voorafgaat, kan bijgevolg niet worden besloten dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b.

De door uw voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze deze appreciatie zouden kunnen wijzigen. De identiteitsdocumenten van u en uw kinderen bevestigen immers jullie identiteit en herkomst uit Bagdad die hier niet ter discussie staat. Met betrekking tot het medisch attest kan worden verwezen naar bovenstaande uiteenzetting. Voor wat betreft de overlijdensaktes van uw oom als ook het document in verband met de vermissing van een van uw ooms, is reeds vastgesteld dat u op geen enkele manier heeft aannemelijk heeft gemaakt dat zij door familie van uw ex-schoonbroer om het leven zouden zijn gebracht waardoor deze documenten verder geen uitstaan hebben met de door u opgeworpen asielmotieven. Deze redenering gaat eveneens op voor de overlijdensaktes van uw schoonbroer zoals ook reeds werd aangegeven in bovenstaande motivering. Tot slot kan uit de echtscheidingsakte van uw zus, die hier niet wordt betwist, evenmin voorliggende appreciatie wijzigen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en wederom van voormeld artikel 62.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te

verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij op uiterst summiere wijze een herhaling geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas en stelt dat door haar bepaalde documenten ter staving werden bijgebracht, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven en het eenvoudig verwijzen naar de stavingstukken echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Aangaande de motivering dat het reizen door verzoekende partij vanop de internationale luchthaven van Bagdad gebruikmakend van haar persoonlijk paspoort niet strookt met de door haar voorgehouden vrees jegens de Iraakse autoriteiten betoogt verzoekende partij dat zij geen tijd had om een smokkelaar te zoeken en daarom besloot het risico te nemen om de grenscontroles te passeren in de luchthaven eerder dan "*nog één dag langer door te brengen in haar thuisland*".

2.2.4.2. De Raad oordeelt evenwel dat wanneer verzoekende partij dermate angstig is om zelfs nog maar één dag langer in haar thuisland te blijven het volstrekt ongeloofwaardig is dat zij gebruikmakend van haar eigen paspoort, waarin stond vermeld dat zij in Syrië was geweest, via de internationale luchthaven, waar de kans op detectie uitermate groot is, haar land wenste te verlaten. Voor iemand die pretendeert nachtmerries te hebben gehad in de angst dat na haar detentie haar paspoort opnieuw zou worden gecontroleerd waardoor zij wederom zou worden gearresteerd daar zij het vermoeden had dat de reden van vervolging haar verblijf in Syrië was, wat uit het paspoort kon worden afgeleid, is het totaal onaannemelijk dat deze persoon zich met dit paspoort zelf blootstelt aan een dergelijke controle door haar autoriteiten op de internationale luchthaven. Gezien de uiterst grote kans op ontdekking is het argument om aldus handelend geen dag langer nog in haar land te moeten verblijven volstrekt ongerijmd. Voormeld verweer kan dan ook door de Raad niet worden aanvaard.

2.2.5. Waar verzoekende partij opwerpt dat zij gedurende zes jaar Irak had verlaten waardoor "*het normaal is dat zij de burgers van het dorp niet meer kent na al die tijd*" wijst de Raad erop dat, daargelaten het al dan niet aanvaarden dat men na een verwijdering van zes jaar niet meer zou weten wie er in de straat, wijk of het dorp woont of wie de nieuwkomers zijn, voormeld verweer geen afbreuk doet aan de desbetreffende motivering van verwerende partij dat de schoonmoeder van verzoekende

partij contact had opgenomen met de moeders van de andere jongens uit hun straat die eveneens waren gearresteerd waardoor het totaal niet aannemelijk is dat verzoekende partij de identiteit van de medearrestanten van haar echtgenoot, die daarenboven nog steeds gevangen zou worden gehouden, niet zou kennen.

2.2.6.1. Verzoekende partij benadrukt dat zij het na haar verkrachting moeilijk heeft om haar gevoelens te uiten. Zij voegt eraan toe dat het misschien daardoor is dat er ten onrechte werd besloten dat zij *“onverschillig overkomt”* ten aanzien van de verdwijning van haar man.

2.2.6.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat op basis van tegenstrijdige verklaringen aan de beweerde verkrachting geen geloof kan worden gehecht. Desbetreffende motivering wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Verder wijst de Raad erop dat op basis van het voorgehouden moeilijk kunnen uiten van gevoelens verzoekende partij in de bestreden beslissing niet wordt geëtiketteerd als *“onverschillig overkomen”*, doch wordt op basis van feitelijke vaststellingen uit de verklaringen van verzoekende partij, waaronder het zich duidelijk niet informeren over de identiteit van de medearrestanten van haar echtgenoot en het niet kennen van de grote detentiecentra in Bagdad waar naar haar echtgenoot zou zijn gezocht terecht door verwerende partij geconcludeerd dat verzoekende partij opvallend weinig interesse aan de dag legt in de zoektocht naar haar echtgenoot wat de geloofwaardigheid van het ingeroepen relaas verder ondermijnt.

2.2.7. Waar verzoekende partij, onder verwijzing naar het UNHCR-handboek, stelt dat de bewijslast niet strikt mag worden geïnterpreteerd rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus niet is geweigerd op basis van een gebrek aan bewijsmateriaal, doch op grond van de talrijke flagrante tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas.

Wederom onder verwijzing naar het UNHCR-handboek poneert verzoekende partij op theoretische wijze dat bij de beoordeling van een asielaanvraag rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van elke situatie, meer in het bijzonder met familiale en culturele elementen, leeftijd, opleiding, intellectuele vermogens en psychologische stoornissen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij deze theoretische beschouwing niet *in concreto* betreft op haar persoon en derhalve op geen enkele wijze aangeeft met welke elementen door verwerende partij geen rekening werd gehouden en op welke manier deze elementen hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Betreffende de bij het gehoor op het Commissariaat-generaal voorgehouden geheugenproblemen die na de verkrachting zouden zijn ontstaan, herhaalt de Raad dat deze verkrachting volstrekt ongeloofwaardig is bevonden en stelt hij vast dat verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Verwijzend naar een niet nader gepreciseerd arrest van de Raad van 2 oktober 2008 onderstreept verzoekende partij dat *“indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's.”* De Raad stelt evenwel vast dat in onderhavige asielaanvraag van enige twijfel geen sprake is daar zoals reeds gesteld het voorgehouden asielrelaas op basis van flagrante tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende wezenlijke elementen als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd.

2.2.8. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij de uitgebreide motieven van verwerende partij aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden, onwetendheden en vaagheden met betrekking tot de wijze van arrestatie, het ogenblik van het eerste verhoor bij haar detentie, de pogingen tot het achterhalen wat er met haar echtgenoot was gebeurd, de verkrachting, de problemen met de familie van de ex-schoonbroer in Syrië en de motieven die schuil gingen achter de aanhoudingen, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is, wat verhindert haar met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij desbetreffend verwijst naar drie arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van juni en september 2007 waarin wordt gesteld dat de *“algemene situatie bedreigend is voor de bevolking van bepaalde regio's in Irak en aldus voldoende is om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”* wijst de Raad erop dat een verwijzing naar de algemene situatie anno 2007 niet dienstig kan worden aangebracht daar deze geen beeld biedt van de actuele situatie anno 2012.

Steunend op enkele krantenartikelen en op het door verzoekende partij genoemde verzet van Amnesty International benadrukt verzoekende partij dat er nog steeds mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Irak en dat de veiligheidssituatie nog steeds problematisch is. Uit het eveneens als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde Algemeen Ambtsbericht Irak van december 2011 blijkt dat volgens de ngo Iraq Body Count het aantal burgerslachtoffers tijdens de eerste tien maanden van het jaar 2011 zou zijn opgelopen tot 3400. De Raad stelt evenwel vast dat verwerende partij niet ontkent dat er zich heden nog steeds veiligheidsincidenten voordoen in Irak, doch uit de zeer uitgebreide informatie die resulteert uit talrijke objectieve bronnen (*“Subject Related Briefing”*, *“De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad”* d.d. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012, administratief dossier, stuk 10) en waarop verwerende partij zich steunt, blijkt dat de situatie voor de gewone burgers in Irak op spectaculaire wijze is verbeterd en de aanslagen vooral een doelgericht karakter hebben. In voormelde *“Briefing”* kan onder meer het volgende worden gelezen: *“Volgens UNHCR is het aantal burgerslachtoffers de voorbije jaren duidelijk verminderd sinds de piek van het geweld in 2006 en 2007, maar blijft het aantal significant. In 2010 en 2011 stagneerde het aantal burgerslachtoffers rond de 4000, terwijl het aantal slachtoffers tijdens de piekjaren 2006 en 2007, respectievelijk 28062 en 24940 bedroeg. Het geweld doet zich hoofdzakelijk voor in de vijf Centraal-Iraakse provincies en in Anbar. De meeste incidenten doen zich voor in Bagdad en Ninewa, vooral in de provinciehoofdstad Mosul, gevolgd door Kirkuk, Anbar, Babil, Diyala en Salahaddin.”* De geciteerde informatie steunt zich op de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq”* van 31 mei 2012 van het UNHCR waaraan ook door verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gerefereerd. Voormelde spectaculaire verbetering van de situatie in Irak, in het bijzonder de immense verlaging van het aantal burgerslachtoffers waarbij de nog resterende slachtoffers verspreid zijn over een enorm gebied en diverse grote steden, in samenlezing met het vooral doelgericht karakter van de aanslagen, wat tevens wordt bevestigd in het door verzoekende partij bijgevoegd ambtsbericht, laten verwerende partij terecht toe te besluiten dat er heden voor burgers uit Bagdad geen *“reëel”* risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De loutere verwijzing van verzoekende partij naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en veiligheidsincidenten in Irak – die zoals reeds gesteld door verwerende partij niet worden ontkend – volstaat derhalve om voormelde redenen niet ter weerlegging van de desbetreffende motivering.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT